

og der vilde ogsaa derved opnaas det store Gode, at Kommunerne fik en forøget Indtægt, idet, saa vidt jeg ved, en Trediedel af denne Skat kommer Kommunerne til gode. Det vilde være, synes jeg, en heidig Foranstaltning for Kommunerne, som har store og betydelige Udgifter i Anledning af Dyrtiden. Nu skal jeg ikke her gøre Forsøg paa at afæske den højtærede Finansminister et bestemt Løfte angaaende denne Skat; jeg ved jo, at han for Tiden er i Færd med at udarbejde Forslag om nye Skattelove, Forslag, som sandsynligvis vil fremkomme efter Nytaar. Jeg skal ikke anmode Ministeren om at give noget bestemt Løfte med Hensyn til Forlystelsesskatten; men jeg vil dog gerne benytte Lejligheden til at henstille til ham, at have denne Skat i velvillig Erindring, naar han nu skal fremsætte nye Forslag paa dette Omraade.

Og maa jeg saa med det samme benytte Lejligheden til at anmode den højtærede Finansminister om at se med lidt Velvillie og Opmærksomhed paa en anden Skat, som jeg tror, der var Grund til at fæste Opmærksomheden paa, det er Rangskatten. Det forekommer mig, at denne Skat er alt for lav. Den er opført paa Finansloven med et Beløb af 58,000 Kr., og den har i sidste Aar indbragt 58,910 Kr. 63 Øre. Det forekommer mig, at vi ogsaa her staar overfor en Skat, som vi uden nogen som helst Betænkelse kunde fordoble. Det maa her erindres, at der slet ikke er rørt ved denne Skat, saa vidt jeg kan se, siden den blev indført i 1764 ved Forordningen af 17. Januar. Det er lang Tid, der er gaaet, uden at der er rørt ved dette Spørgsmaal, og jeg kan ikke se rettere, end at der er meget stor Grund til at tage det frem til Overvejelse. I Forordningen af 17. Januar 1764 hedder det til Indledning, at Skatten skulde være „Til Lettelse for den gemene Almue og de fattige paa Landet“. „Den gemene Almue“ kan vi jo nu lade ude af Betragtning, og for øvrigt hedder det ogsaa i Loven, hvor denne Skat omtales: „Og som alle Undersaatterne med hinanden bør bære fælles Byrde, til mueligste Lettelse for alle, saa skal enhver, som er i Rangen“ ... betale disse Skatter. Og saa ser vi, at „disse Skatter“ er forskellige, selvfølgelig i Forhold til, hvilken Klasse vedkommende er sat i med Hensyn til Rang. De, der er i 1ste Klasse, betaler 80 Rdlr. om Aaret, i 2den Klasse 70, i 3die Klasse 40, i 4de Klasse 24, i 5te Klasse 18, i 6te Klasse 15, i 7de

Klasse 12, i 8de Klasse 8 og i 9de Klasse 6 Rdlr. om Aaret. Det synes mig at være for lidt. Saa vidt jeg kan se, koster det kun 12 Rdlr. om Aaret at være Kancelliraad — ja, det er muligt, det koster 15 Rdlr. om Aaret at være virkelig Kancelliraad. Men enten det nu koster 12 eller 15 Rdlr., synes jeg, det er for lidt, særligt i disse Tider, hvor alting er saa dyrt. Jeg vil derfor ogsaa gerne henstille til den højtærede Finansminister, om han ikke vil tænke lidt paa denne Skat. Selv om det ikke er et stort Beløb, det her vil komme til at dreje sig om, er Forholdene jo dog saadanne, at Staten nok kan bruge de ca. 60,000 Kr. om Aaret, som der kunde blive Tale om, hvis vi fordoblede Skatten.

Finansministeren (Brandes): Jeg vil gerne gøre det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) opmærksom paa, at Vedtagelsen af dette Lovforslag, som nu er til tredie Behandling i dette høje Ting, aldeles ikke vil forhindre, at Loven om Afgift af offentlige Forestillinger og Fremvisninger kunde komme til Behandling for den høje Rigsdag, idet der jo gennem Lovforslaget kun gives en Bemyndigelse til at udskyde Behandlingen, men ingenlunde fastslaas, at Behandlingen af den nævnte Lov og andre Love skal udskydes. Altsaa, det ærede Medlem kan med frelst Samvittighed stemme for Lovforslaget, som det foreligger, idet det aldeles ikke forhindrer, at Finansministeren eller ærede Medlemmer kan fremsætte Forslag om Ændring af den Lov, som populært kaldes Forlystelsesloven. Men dette vil jeg antage, at det ærede Medlem i og for sig er klar over. Det ærede Medlems Foredrag gik jo ud paa at anbefale en Forhøjelse, ja en Fordobling, af den nuværende Afgift af Forlystelser og Fremvisninger. Den Grund, som det ærede Medlem anførte derfor, var nærmest den, at Folks Forlystelsestrang, Fornøjelsessyge, i dette Øjeblik var saa stor, at der i og for sig var Grund for Staten og for Kommunerne — idet, som det ærede Medlem sagde, en Trediedel af Afgiften gaar til Kommunerne — til yderligere at beskatte denne Trang og denne Syge. Jeg skal kun derom sige, at de Eksempler, som det ærede Medlem anførte, var ikke begge — der var to Eksempler — lige fyldestgørende til at belyse Forlystelsessygen i Øjeblikket, saa vidt som denne kommer ind under Afgiften. Thi vel er Tivoli en Forlystelsesanstalt, men jeg tror